

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Shari Low
One Day With You

Copyright © 2023 Shari Low.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl di Vicki Satlow.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

ISBN 978-86-6152-380-9
COBISS.SR-ID 172873225

ŠARI LOU

JEDAN DAN
S TOBOM

Preveo sa engleskog
Igor Solunac

Stela

*Posvećeno Kerolajn Riding, najboljoj urednici
i prijateljici koju bi spisateljica mogla da ima.*

*Posvećeno Džejd Kredok i Rouz Foks,
koje daju sve od sebe da moje reči pretoče u knjige.
I Džonu i našem potomstvu, koji su mi, kao i uvek, sve.
Cmok.*

DANAS SE SREĆEMO

Tres Voker, 42 – dizajnerka unutrašnjeg prostora, poreklom iz Njukasla. Tres je radila u Glazgovu na dan kad je upoznala supruga Maksa. Sad je trudna i očekuju prvo, dugo željeno dete.

Maks Voker, 35 – finansijski direktor u *Bralateku*, odrastao u Virbridžu i sad se vratio da živi tamo sa suprugom Tres.

Noa Klark, 35 – pedijatar u Centralnoj bolnici u Glazgovu, Maksov najbolji prijatelj iz detinjstva. Upravo je proslavio jedanaestu godišnjicu braka sa suprugom Anjom.

Anja Klark, 34 – direktorka prodaje u *Bralateku*, ćerka Amerikanca i Škotlandanke. Upoznala je Nou i Maksa prvog dana na Univerzitetu u Glazgovu i otad je s Noom.

Nensi Dženkins, 66 – udovica, nakon što joj je suprug Pi-ter, s kojim je bila u braku više od četrdeset godina, preminuo od raka. Školska kuvarica, upravnica komšijskog nadzora, sila od žene.

Edi Maki, 66 – Nensin bivši dečko iz tinejdžerskih dana.

Val Mari, 66 – Nensina prijateljica otkako su se pre milion godina upoznale u osnovnoj školi u Virbridžu. Udata za Dona, ljubav svog života, i skrhana zato što njen divni muškarac boluje od demencije.

Velika Endži, 50 – još jedna Nensina prijateljica i komšinica, vozi autobus, poznata po tome što muke s menopauzom deli sa svetom oko sebe.

Džoni Roberts, 66 – stari školski drugar Val i Nensi.

Dr Česka Ejton, 35 – šefica odeljenja hitne pomoći u Centralnoj bolnici u Glazgovu i Noina prijateljica još od medicinskog fakulteta.

Dr Ričard Kembel, 44 – šef odeljenja intenzivne nege u Centralnoj bolnici.

Džordžina i Kolin Voker, oboje 66 – Maksovi slobodoumni roditelji, koji žive na Kipru i vole dobar provod.

9. februar 2023.

8.00–10.00

TRES

Dve usečene bore od stresa između obrva njenog muža naterale su Tres da se osmehne. Ako nastavi ovako, Maks Voker će ostariti deset godina pre nego što se njihova beba rodi.

Spustio je torbu na pod u hodniku i ispružio ruku ka njoj, glasom koji je odražavao zabrinutost na njegovom prelepom licu. „Dovraga, ne želim da te ostavim. Ovo je baš loš trenutak. Vraćam se sutra uveče, pa čuvaj malenog unutra na toplom i reci mu da se smiri.”

Zvuk sirene taksija napolju začuo se pre nego što je uspela da odgovori. Nagoni, Tres je položila ruku na zaobljeni stomak koji je ličio na loptu za skakanje po sobi. „Prestani da brineš. Imamo još tri nedelje, a ako mališa bude na mene, zakasniće jer unutra uživa u sopstvenom društvu.”

I dalje ju je uzbuđivalo što može da govori o bebi u muškom rodu. Razmišljali su da li da pričekaju do porođaja kako bi saznali pol, ali samo pet minuta kasnije odustali su od te zamisli. Maks je bio nestrpljiv jer nije mogao da podnese neizvesnost, a Tres, kao dizajnerka unutrašnjeg prostora, želela je unapred da počne sa osmišljavanjem savršene dečje sobe. „Sad idi. Provedi se. Prestani da brineš. Budi briljantan. Onda se vrati sutra uveče da pomaziš svoju ženu”, našalila se, protežući se preko stomaka da ga poljubi u usne.

Podigao je ruku do njenog vrata i nežno je uhvatio, a palac mu je lagano prelazio preko njenog obraza. „Imaš li pojma koliko te

volim, Tres Voker?”, promrmljao je, a lice mu je bilo toliko blizu da je mogla da oseti svež miris paste za zube.

„Dovoljno da me napumpaš i vežeš se za mene do kraja života.”

Osmehnuo se i ponovo je poljubio. „Upravo tako. Tvoj romantični pogled na svet i slatke, nežne ljubavne reči su me osvojili.”

Još jedno oglašavanje sirene spolja.

Kikot joj je zapeo u grlu dok ga je gurala. „E, pa čini mi se da tvoj taksista ne oseća ljubav, pa mrdni to svoje zadivljujuće čvrsto dupe kako bi prestao da pritiska tu prokletu sirenu. Nensi iz susedstva će ga sravniti desnim krošecom ako nastavi tako.”

Nije pogrešila. Postojao je razlog zašto u ulici nije bilo kriminala otkako je Nensi Dženkins postala šefica komšijskog nadzora u Virbridžu. U početku, to je bilo seoce pored Glazgova, ali sad je već izraslo u omanji grad, što je povremeno podrazumevalo i poneki zločin. Nensi, predivna žena velikog srca – osim ako je ne naljutiš – poznavala je sve u selu. Iako je ispunjavala uslove za penziju, besplatnu autobusku kartu i miran život, dobrovoljno se prijavila da čuva ulice. Čak su i domaći prestupnici bili prestravljeni ženom koja je jednom uhvatila lopova dok je pokušavao da joj obije kuću i zapretila da će mu probušiti bubrege iglama za pletenje ako ga ikad više vidi. Osetio je olakšanje kad ga je policija privela.

Još jedno oglašavanje sirene.

Maks je provirio kroz otvorena ulazna vrata i povikao: „Dobro, dobro.”

Tresino srce se topilo dok je gledala njegovo i dalje naborano čelo. Konferencija nije mogla da dođe u gorem trenutku. Kao šef finansija u prilično novom tehnološkom preduzeću, obično je radio iz kancelarije u Glazgovu, a u sedište u Londonu odlazio jednom ili dvaput mesečno. Danas ide na dodatni put zbog njihove godišnje konferencije, ali već su se dogovorili da će to biti njegovo poslednje putovanje pre nego što se beba rodi.

Tres je i dalje bila zadivljena kako tako seksi muškarac može da ima tako neseksi posao. Najluđe od svega bilo je to što, kao neko ko bi mogao da radi kao model za modni katalog, Maks uopšte nije imao svest o sebi, a ni ego. Kod njega je najpre primetila iskrenu ljubaznost i opuštenost – nakon prijatnih očiju i osmeha od kojeg bi joj se uskovitlala žudnja – kad je doslovce naletela na njega u pekarići *Greys* u centru Glazgova nekoliko godina ranije. Bila je u Škotskoj u potrazi zaavidom za preduzeće za uređenje unutrašnjeg prostora u kojem je radila, i izašla je iz kancelarije dobavljača u centru grada da se malo prošeta oko Džordž skvera, a zatim ušla u pekaru da nešto prezalogaji. Bio je to najgori mogući kliše. Oboje su u isto vreme posegnuli za bagetom s tunjevinom, pa krenuli s onim: Uzmi ti! Ne, uzmi ti! – što je potrajalo barem minut, pre nego što je konačno popustila njegovom viteštvu. Dobila je istovremeno baget s tunjevinom i momka. Upoznati ljubav svog života, udati se za njega u roku od godinu dana i preseliti se u Škotsku nije joj se nalazilo na spisku želja, ali sad je ovde i ni na trenutak nije zažalila.

Oslonila se ramenom na okvir vrata dok ga je posmatrala kako ide niz stazu, maše i šalje joj poljubac, a onda ulazi u *škodu estejt* radi petnaestominutne vožnje do aerodroma u Glazgovu. Taksista je odjurio niz ulicu, a ona je uzdahnula, vratila se u kuhinju i uzela mobilni telefon da pozove muževljevu zamenu.

Nensi se javila na prvi zvuk zvona. „Beba stiže?”

„To je prvo što poslednja tri meseca kažeš svaki put kad se javiš na telefon. Ne, ne stiže.”

„Oh, hvala bogu.” Iskreno olakšanje čulo se u Nensinom glasu kad je nastavila: „Upravo sam stavila losion za trajnu i ako bih sad morala da ga isperem, izgledala bih kao da me je drmnula struja dok sam menjala utikač na *Dajsonovom* punjaču. Jesam li ti spomenula da imam novi usisivač *dajson?*”, rekla je lažno otmenim glasom.

„Samo jednom ili dvaput. Ili svaki put kad smo pričale otkad si ga nabavila”, zadirkivala ju je Tres.

Tres je tačno mogla da zamisli prizor u Nensinoj kuhinji, u sledećoj kući niz ulicu, i to ju je toliko podsećalo na dešavanje u kuhinji u kući u Njukaslu gde je odrasla. Preselili su se tamo u novoizgrađeno naselje kad je Tres bila mala, zajedno s talasom drugih porodica koje su dugo čekale na stanove, a njena majka Džuli živela je tamo sve do smrti pre nekoliko godina. Imala je čitavog života iste komšije, porodice koje su zajedno odgajale decu, majke koje su postale prijateljice i bile jedna drugoj oslonac kroz uspone, padove, razvode, ponovne brakove, suze, proslave, bol, sreću, gubitak i ljubav. Mnoge od njih bile su samohrane majke poput Džuli, većina je imala bar jedan posao, ponekad dva ili tri, a sve su se međusobno pomagale. Detinjstvo joj nije bilo savršeno, ali Tres je bila zahvalna za svaku od tih žena. Pomogle su joj da odraste, učinile njeno stasavanje srećnijim i starale se o njenoj majci sve dok je rak dojke nije prerano odneo, sa samo pedeset pet godina.

Nensi je takođe imala krug prijateljica koje su bile upravo takve. Zapravo, Tres je bila sto posto sigurna da Nensina prijateljica Endži upravo sedi tamo za kuhinjskim stolom, dodajući viklere drugoj prijateljici Val, koja ih umotava u Nensinu prosedu kosu. Nensi nikad nije mogla da joj zameni majku, ali uzela je Tres pod svoje kad se preselila ovamo i ona je bila neizmerno zahvalna za njenu brigu, smeh i srčanu ljubav prema ručno štrikanoj dečjoj odeći.

„Upravo sam rekla Val i Endži kako u poslednjih nekoliko nedelja zbog stresa pletem kao luda. Nadam se da ćemo imati loše leto jer ova beba ima već četrnaest džempera, dvadeset dve kapice i dovoljno rukavica da preživi detinjstvo u Sibiru.”

Smeh joj je izazvao bol sa strane i trznula se.

„Opa? Šta to bi?”, upitala je Nensi.

„Ništa!”, ubeđivala ju je Tres.

„Nešto se desilo. Disanje ti se promenilo.”

„Nensi, zaista tračiš te veštine u školskoj kantini. Je li prekasno da postaneš policijska istražiteljka?”

„Verovatno nije, ali nedostajala bi mi karamel torta. U svakom slučaju, dušo, jesi li sigurna da si dobro?”

„Dobro sam. Samo sam te pozvala da ti kažem kako je Maks otišao na aerodrom, pa si sad ti glavna.”

Nensi nije ni pokušala da sakrije neodobravanje. „Još uvek ne mogu da poverujem kako te ostavlja u odsudnom trenutku.”

„Biće sve u redu! Imam još tri nedelje do termina, a on se vraća sutra uveče. Biću dobro.”

„Znam, ali to ne znači kako neću provesti ostatak dana kukajući Val i Endži o tom tvom zgodnom mužu.”

„Ne bih očekivala ništa manje...”

„Ipak, Endži kaže da, ako ti ikad dosadi, ona će ga rado preuzeti.”

To je ponovo nateralo Tres da se osmehne. Endži je bila pedesetogodišnjakinja koja je vozila autobus, i nije trpela ničije gluposti i uvek je nosila dva ručna ventilatora, žaleći se svakome ko bi hteo da sluša o menopauzi. Pojela bi Maksa za doručak.

„Zahvali joj na ponudi, ali zasad ću ga zadržati.”

„Izvini, Endži, hoće da ga zadrži”, obavestila je Nensi jednu od frizerki pre nego što se vratila Tres. „U svakom slučaju, zovi me na dva sata i nemoj ni da pomisliš da radiš nešto naporno. Večeras izlazim, ali ću pre nego što krenem zvati da proverim kako si. A sutra ću ti doneti ručak, pa možemo da gledamo *Netflix* i *kuliramo*, kako vi mladi kažete.”

„Nensi, to znači nešto drugačije od onoga što ti misliš...”

Nensi je nije ni slušala. „Val kaže da ima novi film s Pirsom Brosnanom. Oh, ne bih ga izbacila iz kreveta ni kad bi mi izmrvio keks na posteljinu, pravo da ti kažem.”

Tres je u pozadini začula smeh. „Vas tri ste nepopravljive. Idem sad, u slučaju da moje dete čuje kroz stomak i da ga kvari- te dok pričamo. Hvala ti, Nensi.”

„Uvek, dušo. Vidimo se kasnije. I ne zaboravi da mi pohvališ trajnu. Dodatni poeni ako kažeš da ličim na onu curu Madonu. Otprilike smo istih godina, a ispod svih tih filera i kožnih gaćica, mislim da smo zapravo maltene iste. Zdravo.”

Mrtva ozbiljna, uz malo mudrosti, završila je razgovor, ostav- ljajući Tres, kao i uvek, u dobrom raspoloženju. Nakon što joj je mama umrla, bilo je trenutaka kada je Tres mislila kako više nikad neće osetiti da negde pripada. Džuli je bila jedinica, kao i Tres, tako da su zaista bile samo njih dve. Kad je upoznala Maksa, sve se promenilo. Bila je stotinama kilometara daleko od mesta gde je odrasla, ali sad ima muža, njegovi prijatelji su je dočekali raširenih ruku, a žene u ovom selu su je prihvatile kao prijateljicu. Ovo je bio Maksov svet, ali se zaista osećala kao da pripada i njoj.

Tres je spustila telefon na kuhinjski sto, a zatim napravila šolju čaja. Mnogo mleka. Bez šećera. Jedva da je bilo osam ujutru, ali je bila budna već sat vremena i zaista se osećala iscrpljeno. Umor- na, ali srećna – tako se najbolje moglo opisati njeno raspoloženje tokom čitavog trajanja trudnoće. Uzela je šolju s natpisom *Nisam trudna, samo sam pojela sve pite* – naravno, poklon od Nensi – i odnela je do stola koji je postavila u zimskom vrtu, s pogledom na baštu u dvorištu. Nacrta uređenja sobe bili su rašireni po sta- rinskom stolu od mahagonija – njenom omiljenom ulovu iz dana provedenog u kupovini polovnog nameštaja u prodavnicama za dobrotvorne svrhe u glavnoj ulici Virbridža.

Maksu nije ni najmanje smetalo što je želela da ostavi lični pečat na kući. On ju je po povoljnoj ceni kupio od roditelja kad su se preselili na Kipar, svega nekoliko meseci pre nego što ga je upoznala. Trenutak je bio savršen. Preselio se iz stana u centru Glazgova nazad u kuću u kojoj je odrastao, a Tres je dala otkaz i iz Njukasla došla u Škotsku.

Kad je stigla u Virbridž, Maks je nastavio da radi, dok se ona, sa stvaralačkim darom za uređenje unutrašnjeg prostora, usredsredila na njihov dom, pretvarajući običnu kuću s tri spavaće sobe u onu s otvorenim planom prostora. Tres je mnogo šta uradila sama: zalepila tapete, postavljala pločice, krečila, srušila staru kuhinju i kupatilo, presvukla i obnovila prelepe komade starog nameštaja koje je pronalazila po skladištima antikvarnica i prodavnica polovnog nameštaja. Ako nije znala kako nešto da uradi, naučila bi. Čak je radila i fizički posao sa zidarom koji je probijao tavanicu, rušio zidove, postavljao podove od orahovine i ogoljavao ciglu na prvobitnim zidovima. Krajnji ishod je bio božanstven. Ponekad nije mogla da poveruje kako živi ovde. Niti da je, nadahnuta prelepim domom koji je stvorila i godinama iskustva stečenim u osmišljavanju poslovnih prostora i rada s lancima hotela, napustila preduzeće za koje je radila još od Dana borbe za baget s tunjevinom, i sad pokrenula sopstveni posao unutrašnjeg uređenja prostora.

Počela je s jednim klijentom, ali preporuke su pomogle da posao iz godine u godinu naraste i sad već ima postojanu bazu klijenata i dovoljno narudžbina da bude zauzeta sledećih nekoliko meseci. Usredsredila se na stvaralačka rešenja s ograničenim sredstvima i radila sve, od novih zavesa do potpunog uređenja doma. Još uvek nije dostigla platu koju je nekad imala, ali uz ono što Maks zarađuje imaju dovoljno. Dolazak bebe će zahtevati izvesno prilagođavanje, ali dogovorili su se da pokuša da uskladi rad od kuće s bebinim rasporedom, a Nensi se ponudila da čuva bebu kad Tresi bude imala poslovne sastanke, pod uslovom da su u popodnevnom satima, posle njenih smena u školskoj kantini u srednjoj školi „Virbridž”.

Tres je upravo htela da nacрта nove predloge za prozor gospođe Galbrejt iz kuće *Kloverlif kotidž* kad je još jednom zevnula i osetila štrecanje u boku. Pogladila je to mesto i beba ju je nagradila hitrim udarcem u stomak. Prozor gospođe Galbrejt će morati

da pričekava. Njen momčić očigledno zahteva kratak predah pre početka radnog dana.

Tresin mobilni se oglasio sa stola u kuhinji, nagoveštavajući da je baterija gotovo prazna, pa ga je uzela i priključila na punjač na stolu. Zatim se pažljivo spustila na dvosed krem boje (polovan – pedeset funti plus pedeset funti za tkaninu kojom ga je presvukla) i sklopila oči...

Nije bila sigurna da li ju je probudio oštar bol ili zvonjava fiksnog telefona jer joj se u izmaglici pospanosti oboje dešavalo istovremeno. Ispustila je nehotični jauk kad se uspravila u sedeći položaj i baš u tom trenutku joj je pukao vodenjak. O bože, ne. Ne još. Nije vreme. Preostale su joj još tri nedelje. Prerano je. Previše rano. DOVRAGA, PREVIŠE RANO. Srce joj je ubrzano kucalo, skamenila se od straha, udovi su joj se ukočili, a um se ispraznio. Ovo ne sme da se dešava. Ne sad. Potrebna joj je pomoć.

„Maks!” Povik joj je sleteo sa usana pre nego što se setila. Maks nije ovde. Na putu je za London. I zašto taj prokleti telefon još uvek zvrnda?

Duboko udahni. Duboko izdahni. Smiri se. Diši. Neka pluća rade. Uдах. Izдах. Biće sve u redu. To je sigurno Maks, zove pre nego što se ukrca na let i može da mu kaže da se vrati, beba je na putu. U redu, može ovo da izvede. Nema izbora.

Iskoristivši poslednji atom snage u rukama, pridigla se s dvoседа, ali je napravila tek nekoliko koraka kad je telefon prestao da zvoni, a automatska sekretarica se uključila.

„Zdravo, ovde Agnes Velington iz kuće *Stonibridž plejs*. Nensi Dženkins mi je dala vaš broj jer želim da preuredim dnevnu sobu i dodam joj malo sjaja. Bilo bi lepo ako biste mogli da me pozovete. Moj broj je...”

Tres nije ni čula ostatak jer ju je u tom trenutku nalet panike gotovo oborio s nogu. Zgrabila je ivicu stola, a pogled joj je pao na zidni sat: 9.50. Oh, hvala bogu. Maksov let je tek u 10.40, tako da je još uvek na aerodromu.

Uzela je mobilni telefon i... Prokletstvo, ekran je bio potpuno crn. Pratila je kabl do kraja i videla da je ispaao iz USB utičnice na zidu. Prokleta savremena tehnologija joj nije naklonjena.

Dograbila je fiksni telefon i... Prokletstvo, kako beše njegov broj? Imala ga je sačuvanog na mobilnom telefonu, ali preduzeće u kojem je radio prošlog meseca je promenilo pružaoca telefonskih usluga, a ona još nije naučila novi broj napamet.

Drhtavim rukama, pretražila je papir na kojem ga je zapisala, dok ju je još jedan oštar nalet bola naterao da zastenje. Oh, dođavola. Ovo ne sluti na dobro. Stisnuvši zube, pokušala je da diše kroz bol, ali je zaključila da je onaj ko je rekao da to pomaže sigurno lagao, jer nije osećao kuglu za kuglanje zaglavljenu između unutrašnjih organa.

Pošto je najgori bol minuo, zgrabila je beležnicu i nekako uspela da ukuca brojeve s prve strane u fiksni telefon.

„Zdravo”, odgovorio je odmah, pre nego što je čula zvono.

„Maks, ja sam! Mislim da beba stiže...”

Muževljev glas je nastavio dalje. „Ovde Maks Voker iz *Bralateka*. Žao mi je što ne mogu da odgovorim na vaš poziv, ali molim vas ostavite poruku i javiću vam se što pre.”

Neee!

Očajnički se boreći da suzbije paniku koja joj je rasla u grlu, Tres je htela da ponovi hitan poziv kad se začulo zvono na ulaznim vratima. Možda je to on. Možda je nešto zaboravio. Ili je imao šesto čulo i vratio se. Spustila je slušalicu u trenutku kad je nešto lupnulo o pod u hodniku. Pošta. Bio je to poštar.

Polako se ponovo spustila na dvosed, stenjući, dok se borila da ne zaplače i pokušala da smiri disanje.

Ovo. Se. Ne. Može. Dešavati. Gde je Maks? Zašto se ne javlja na telefon? Kako da ga dobije? Potreban joj je ovde, odmah. Jer bila je prilično sigurna da će njihovo dete roditi danas.